

222
68

Olest katuse all.

Rudolf Blaumann'i Läti undisjutud.

~~~~~
Testi keelde toimetanud
Eduard Silde.

Kinus kirjaniku poolt lubatud töök.

Sisu:

1. Raudupi perenaene.
2. Raha sukkades.
3. Pikne.

—◆◆◆—
Tallinnas.

R. Busch'i raamatukaupluse kulguga trükitud.
1892.

Дозволено Цензурою. — Дерптъ, 7 Мая 1892 г.

Печатано въ типографіи А. Зейдельберга въ Вейсенштейнѣ.

Juhtsonaks.

Ilma, et selle nähtuse mõõduandjaid põhjusid, miks nii ligilähedased naabrirahvad, nagu Geisilased ja Lätlased, ei keelises, kirjanduslikes ega seltslises tutvustelemises siamaani kõige vähemat kokkupüüet ei ole atvaldanud, sügavamalt arutama hakkaksin, astun lohe paari 'seletawa sõnaga eelseiswa raamatukese poole, mille väljaandmist ma juba mõne aja eest iseäralise lõbutundmise- ja rõõmuga plaanisin ja mis nüüd wiimaks ettevõtteks on saanud, ettevõtteks, millele ma kõige lootusrikkamad õnnejoowid teele kaasa wõin anda. Minu sugurahwas saab neist kolmest uudisjutust, mis ma selle raamatukese sisse mahutanud, üht naabrirahwa kirjaniku tundma, kes oma kodumaal juba ammuigi sel mõõdul auustatud ja lugupeetud on, nagu ta feda oma haruldaste annetega ära teeninud. Noor Läti kirjanik Rudolf Blaumann on üks neist uue aja fulemeestest, feda kõrgem haridus ja selginud mõistus ühele fetsupaigale tõstnud, fust nad elu ja ilma nõnda näha ja tähele panna wõiwad, et sellest igapidi loomulift pilti maalida. Aga Rudolf Blaumann on ka kirjanik, kes oma loomu- ja looduse-tõfiste fujutuste üle, olgu need ka paljad kui tõde ife, nõiduma luuleloori laotab, loodust fustiga wennastab. Geisewatest jutustustest saab siis Geisti

IV.

lugeja Läti naabrirahwa sijemisest elust nii mõnegi huvitava
päättüki näha, ühtlasi aga ka Lätlaste kõige paremat ja
huulamat jutustajat tundma õppima. Kõik kolm juttu on
Läti keeles ilmunud, „Kaudupi perenaene“ ja „Pitne“ aga
ka Saaksa keelsel ümberpanekul. Et Rudolf Blaumann praegu
Riias ühe siinse Saaksa lehe toimetuses minuga ühes töös
on, siis on auustatud ametiwend ise mulle juhatus- ja
seletuslega tema uudisjuttude Eesti keelde kirjutamise juures
tähtsalt abiks olnud, mille eest talle südamelist tänu
avaldan.

Peaks neil esimestel Läti uudisjuttudel, mis Eesti keeles
minu sugurahwa seffa lähewad, see lahke wastuwõtte osaks
saama, mida ma kindlasti loodan, siis saan ma oma arm-
saks ülesandeks pidama, esimesele wihulesele warsti teist
järele saata.

Riias, septembri kuul
1890.

Eduard Wilde.

Raudupi perenaene.

einahelin kõrgeft kiriku-tornist, leinalaul furnuaial, hult kurbi nägusid lahtise haua ümber, hauas tore must puusärg, kena lillepärg puusärgi pääl, aga pisaraid — ei kušgil. . .

Keda heidetakse täna igawesele unele?

Rikast Raudupi peremeest.

„Meie elu kestab seitsekümmend aastat, ja kui see palju on, siis on see kaheksakümmend aastat, ja kui see kallis on olnud, siis on see mure ja töö olnud“. . . nõnda algab õpetaja pühakiku häälega ja peab nende Sumala mehe sõnade üle liigutawa kõne. Ta kõneleb kadunud peremehest, et ta tema elu mure ja töö olnud, ta kõneleb tema kauasest põdemisest, kõneleb, misjuguſe õige kristliku kannatustega ta kõik oma pääle võtnud. Õpetaja kõneleb ilmalikust warast ja et furnud mehel seda küllalt olnud, et ta aga oma südant mamona külge ei olla köitnud, waid jelle wara järele igatsenud, mida koi ega rooste ei rifu ega wargad võtta ei saa. . . Ta kõneleb lõppeks weel maha jäänud tööisest waesestlapselt, lese murtud südamest ja hüüab palwes jelle